

ÚVODNÍ SLOVO

Čas prázdnin je u konce a doufám, že jste jej dobře a krásně prožili a se svými milými. Pro někoho tento čas mohl být i velmi náročný a bolestný. Všem vám žehnám.

Rozbíhá se nám nový školní rok a s ním i úkoly a radosti spojené s farností a vírou. Zvu vás k živé účasti na životě farního společenství, života se svátostmi a k tvůrčí síle tvořit lepší svět. Naše kapka dobra v moři světa se neztratí, ale kdyby ji nebylo chyběla by.

Ještě jedno pozvání a povzbuzení vám kladu na srdce: „opětovat lásku za lásku.“ Vstupujme do Ježíšovy blízkosti a prosme jej: „Ježíši, chci mít tvé srdce! Božské srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi!“ Prosme jej o proměnu našeho srdce. Výborný nástroj k růstu a proměně je prvních devět pátků, kdy přijímáme svátost smíření a eucharistii – Ježíše.

Cesta srdce

Vstoupit do modlitby znamená vstoupit svým srdcem do Ježíšova Srdce. Kristovo Srdce je natolik velké, že si přeje zahrnout všechny do své něhy, i ty největší drsnáky...

Ježíšovo přátelství k nám nás vybízí k laskavému sblížení s lidmi a nabídnutí soucitu bez soudů a devastujících slov. Jsme povoláni být svědky a posly Boží-

ho milosrdenství, abychom světu nabídli světlou vyhlídku tam, kde jsou temnoty, naději tam, kde je zoufalství, a spásu tam, kde se rozšířil hřích.

Vstoupit do modlitby znamená vědět, že jsem jeho, že mě má rád a moc, a s tímto vědomím přijmout i sám sebe se vším, co je v mém srdci... abych se mohl uzdravovat Ježíšovou láskou.

Bůh v nás pracuje, pomozme mu k našemu štěstí.

Br. Didak

OPRAVA BOČNÍCH STRAN KOSTELA

Během posledních měsíců proběhla oprava a restaurování severní boční strany kostela, takže můžeme obdivovat práci nejen dnešních restaurátorů, ale docenit i smysl pro detail a symboliku předchozích generací. Pokusíme se věnovat pozornost symbolům, které se na výzdobě boční fasády kostela vyskytují, zejména na reliéfní výzdobu tympanonů (plocha nad dveřmi u bočních vchodů).

Prvky výzdoby se na každém z tympanonu liší. Na tympanonu pravého bočního portálu při kapli sv. Anny je zobrazen vinný keř, jehož kořeny mají tvar srdce, zřejmě s odkazem na Srdce Páně. Vinná réva byla s oblibou ztvárňována po celý středověk a symbolizovala Izrael, Mesiáš nebo eucharistii. Jelen na pravé straně tympanonu klesá k zemi po útoku hada, který omotává jeho tělo. Podle Fyziologu (didaktický křesťanský text sepsaný neznámým autorem v Alexandrii, datovaný do 2.–4. století n. l., obsahuje popisy zvířat, ptáků a fantastických tvorů, někdy kamenů a rostlin, vybavených morálním obsahem, každé zvíře je popsáno a následuje příběh, ze které jsou odvozeny morální a symbolické vlastnosti zvířete) jelen nalezne u pramene hada, který jej uštkne a následně před ním unikne do skalní štěrbině, odkud je vodou z jeleňových úst vyplaven a kopyty rozdupán. I tento výjev se vztahuje ke Kristu, který „nebeskou vodou“ bojuje s ďáblem. Obecně se jelen pronásledovaný různými zvířaty stal symbolem duše pronásledované nečistými silami. Vlevo od keře sedí na

větvičce dvě hrdličky, jeden z nejstarších křesťanských symbolů smírné oběti. Příběh hrdličky, která žije po smrti partnera v osamocení na poušti, je obsažen také ve Fyziologu a přirovnává tohoto ptáka ke Kristovi na hoře Olivetské. Listy a úponky révy zkroucené do spirálek jsou podány v duchu celkové zdobnosti chrámu a další výzdoba portálu, především ostění se zalamovanými liniemi působí, na rozdíl od zbylých třech bočních vchodů, horizontálním dojmem. Také ostatní boční portály mají stejné rozměry a rozvržení, avšak prvky výzdoby se na každém z nich liší.

Protější vchod u sakristie je ozdoben pouze nefigurálními motivy s převahou kruhových útvarů. Střed tympanonu tvoří řecký kříž s mírně rozšířenými konci ramen, který je zasazen do zdobeného kruhového pole. Zbylou plochu vyplňují vlnovky zakončené tvarem, který připomíná šneky, a je pravděpodobné, že se jedná o spojení dekorace a zároveň odkaz na vodu jako na původ Stvoření. V ostění se uplatňují jednoduché pilastry a celý tympanon je lemován dvěma řadami reliéfně se stupňujících kruhů.

Další portál na levé straně je opět obměnou předešlých. Jednoduchý pletenec ohraničuje tympanon s větvemi a šiškou borovice (sosny), které symbolizují nesmrtelnost. Vnější půlkruh je vytvořen jako kombinace mírně nesymetrických čtvercových polí střídajících se s řeckými kříži. Spojený tvar čtverce a kříže se objevuje ještě v místě probíhající středově

římsy, kde ostatní vstupy plastickou výzdobu nemají.

Pro pravý boční vchod do kostela byl vybrán námět symbolu moudrosti Největější Trojice. V tympanonu se navzájem prolínají tři trojúhelníky s terčíky, z nichž hlavní vyplňuje vševídnoucí oko Boží, které je zasazené v menším trojúhelníčku, a celek pak ve věnci.

Horní část dvojice oken sakristie tvoří reliéfní dekorace z perel, květin, listoví, které jsou svázány a vzájemně propojeny řetězem. Na stejných místech u kaple sv. Anny najdeme půlkruhový pás střídajících se hlav zvířat a vnitřní oblouk s hvězdami a květinami.

*Čerpáno bakalářské diplomové práce
Hany Bradáčové, Brno 2006*

ROZHOVOR SE S. LUCÍ

Už máš sbaleno? A co si s sebou vlastně bereš?

Sbaleno mám skoro, dobaluji zbytky. Hodně místa zabírají katechetické materiály...: za osm let se toho nasbíralo hodně. Hodně věcí pak je šití, což je můj druhý obor, a pak osobní věci.

Ty ráda vyšíváš?

Ne, šiju. Jsem oděvař, mám střední oděvní, takže mám šicí stroj a tak.

Co šiješ?

Teď už nešiji oblečení, protože není čas, ale hlavně opravuju. Ale když je potřeba něco udělat, není problém.

Na co se v Liberci těšíš?

Asi nejvíc na práci s dětmi. Měla bych mít čtyři nebo pět hodin náboženství a možná nějaké spolčo. Bude to podobné jako tady, ale bude to na farách. Těším se, že si i trochu odpočinu, mělo by toho být míň. Spadne ze mě také zodpovědnost představené. Sedm let jsem byla představená. A také se těším na přírodu.

Co dobrého, co jsi prožila v Husovicích, bys chtěla přenést do Liberce?

Jednak budu čerpat z materiálů, které jsem si vypracovala na výuky a spolča, a i ze stylu, který jsem se tady naučila. Ráda bych i nábožka dělala víc formou spolč. Pronikla jsem do toho i díky Kapimu. Dále bych ráda nabídla i adventní a postní aktivity. Měla jsem ráda výzvy pro děti i dospělé.

Budeš ve více farnostech?

Budu v Ruprechticích a Rochlici (části Liberce), kde působí františkáni. Pokud bych měla čas, ráda bych nabídla pomoc s vyučováním i na arciděkanství.

Kolikátá zastávka byla Brno v Tvém životě? Odkud vlastně pocházíš?

Byla jsem doma. Pocházím z Brodku u Prostějova. Pak jsem byla rok a čtvrt u jiných sester, pak doma, pak Slovensko, Brno, Praha, Liberec a teď osm let tady.

Jaká byla Tvá cesta do řádu?

Zajímavá. Napadlo mě to asi v 9 nebo 10 letech na táboře, kdy jsme v Javorníku byli

navštívit školské sestry de Notre Dame. Mně se to tehdy líbilo a chtěla jsem být taky sestřička. Bylo to něco, jako když holka chce být baletka, ale moc neví, co to obnáší, co to je.

Pořád to ve mně zůstávalo. I když nějaké platonické lásky taky byly, stále mě to lákalo do zasvěceného života. A rodiče nás vedli k tomu, abychom se modlili za to, kde nás Pán Bůh chce mít. To asi pomohlo. Když jsem končila základku, vzpomněla jsem si na sestřičky z Javorníku, které vyšívaly bohoslužebná roucha, a já jsem se chystala na oděvní průmyslovku, tak mi přišlo, že by mi tyto sestry mohly vyhovovat. V 15 jsem se za nimi jela poprvé podívat a od té doby jsem s nimi byla v kontaktu, dělala jsem si u nich i praxe šití. Mezi tím se sestry přestěhovaly do Hradce Králové, když dostaly zpět dům. Když jsem odmaturovala, vstoupila jsem k nim jako kandidátka.

Časem jsem ale poznala, že to není ono, že mi tam není dobře, i když jsem stále vnímala volání k zasvěcenému životu. Vrátila jsem se domů a modlila se, abych poznala, kde mě chce Pán mít. Náš kněz mi půjčil knížku *Vita consecrata* o zasvěceném životě. Zjistila jsem, že nejde jen o to, co řád dělá, ale jakou má spiritualitu, jaký má vztah k Bohu. Měla jsem ráda sv. Františka z Assisi a františkánskou spiritualitu. Začalo mně docvakávat, že františkánství. Františkánek je hodně a já znala jen ty milosrdné.

Dálkově jsem studovala teologii v Olomouci. A studovaly se mnou milosrdné františkánky a žádná školská. Milosrdné jsou zaměřeny na zdravotnictví. K tomu dar nemám, to jsem nechtěla dělat. Chtěla jsem dělat pastoraci. Už v té době jsem učila nábožko a vedla spolča. Chtěla jsem na-

jít školské sestry a františkánskou spiritualitu. Jednou jsme se sestrou šly na duchovně obnovu na Vranov u Brna a až po půl roce mně došlo, že jsou tam školské františkánky, tak jsem tam napsala. Začala tam jezdit a vnímala jsem, že jsem tam doma.

Nejdřív jsem ale chtěla dostudovat v Olomouci a pak jít do řádu. Pak jsem zažádala o vstup a v roce 2004 přišla do kandidatury do Brna a zjistila, že je to ono.

Letos slavíš 20 let?

Ano, 20 let od příchodu, ale ještě rok trvalo, než jsem se stala sestrou.

A co pak?

Po tomto roce, kdy jsem byla nejdřív „jen“ kandidátka a pak postulantka, jsem byla přijata do noviciátu, přijala jsem jméno Lucie a také hábit.

A proč Lucie?

Podle významu slova: světlo. Když jsem přemýšlela nad jménem, tak jsem si chtěla nechat své jméno (Markéta). Jednou jsem byla nemocná, poslouchala jsem mši z rádia a kněz měl kázání na evangelium: „*Vy jste světlo světa*“. Říkal: „*Tam není, že se tím světlem máte stát, ale že jste to světlo světa, jen ho nesmíte schovávat*“. Velmi mě to oslovilo. Já jsem chtěla být to světlo - svítit.

Pak jsem si i uvědomila, že mému tatkovovi se jméno Lucie líbí. Bylo to pro mě takové potvrzení.

Jak reagovali rodiče?

Moji rodiče jsou v tom výjimeční. V tom, že mi v tom hodně fandili a pomáhali, když jsem hledala své místo. Pořád mě podporovali, abych našla své místo. Jsou rádi. To si na nich vážím. Celá rodina je ráda.

Jaká byla s. Lucie, když přišla do Brna, a jaká, když odchází?

Řekla bych, že odvážnější a vnitřně svobodnější. Okolnosti života mě vedly k větší svobodě a odvaze.

Máš z Husovic nějaký zážitek, na který budeš vzpomínat?

Těch zážitků je; jaký vybrat? Určitě tábory a víkendovky byly zážitek. Zážitek byl natáčet s Kapim videa za Covidu. Za osm let se toho událo hrozně moc. Díky nábožkám online se mi splnil noviciátní sen ušít maňaska Edu. Strih jsem dostala na noviciátní praxi.

A z těch konkrétních mě napadá jeden spíš takový duchovní, který mě naučil zase o něco víc důvěřovat Bohu. Když jsme byli před dvěma roky na farním táboře ve Strojatině, kde jsou podsadové stany, ukazovala předpověď počasí, že bude poslední dny celkem dost pršet. To se nám vůbec nehodilo, abychom mohli dokončit celotáborovou hru a děti mohly získat truhlu s pokladem. Tak jsem se začala za to opravdu upřímně, vlastně skoro dětsky, modlit a smlouvat s Hospodinem, že stromky v tábořišti, co jsme měli zalívat v době, kdy neprší, budu klidně zalívat, jen aby nepršelo dětem na závěr tábora. Nicméně se zdálo, že mě Pán nevyslyšel, den před závěrem začalo celkem dost pršet. Další den to pokračovalo, ale když se měla hrát opravdu závěrečná hra a jít hledat poklad, se vyčasil – tedy na našem území. Při pohledu dál bylo vidět, že tam prší. A u nás dokonce vysvitlo sluníčko, takže když se děti vracely s velkou truhlou s pokladem do tábořiště, tak se nad tábořištěm přímo nad stany objevila duha. Dojalo mě to a s vděčností jsme musela uznat, že Pán se opravdu stará. I o takové „blbosti“.

A navíc mi pak došlo, že On dává víc, než si přejeme. Jednak přšlo v době, kdy jsme měli naplánovaný program, který se tak jak tak odehrával pod pergolou, která tam byla – tvoření, mše... A pak také ten déšť způsobil, že jsem nemusela zalívat – to by vyšlo zrovna na neděli – takže mi Pán navíc dopřál nedělní klid od práce 😊. A pršet začalo zase až později večer po závěrečné hostině, táborovém ohni a modlitbě, kdy byl čas jít spát.

Co bys vzkázala svým následovníkům v náboženstvích nebo na táborech?

Asi aby se nebáli věnovat dětem. Je hrozně důležité do nich investovat a není potřeba vymýšlet nic složitého. Je důležité mít je rád a být tam s nimi a pro ně a vést je za Pánem Bohem, modlit se s nimi a předávat jim víru. Nebát se mluvit o Bohu, božích věcech, jak mají být věci podle Pána Boha. Kde jinde mají slyšet o tom, jak to Pán Bůh s námi myslí a jaké má hodnoty. A byla bych hrozně ráda, aby pastorečky ve farnosti pokračovala, protože to je hrozně důležité.

Ondřej Špetík

KÁZÁNÍ BR. IGNÁCE PŘI POSLEDNÍM ROZLOUČENÍ S PANÍ OTILÍ MÜLLEROVOU

Drazí přátelé, milá rodino, Bůh nás v dnešních čteních ujišťuje, že smrt bude jednou navždy zničena, a že setře slzy z každé tváře – že máme novou vlast v nebi – a že naše tělo nabyde stejné podoby jako Ježíšovo tělo oslavené...

To, po čem naše srdce tady na zemi žíznilo, se naplní u Něho v JEHO království – bolest a zármutek vystřídá radost...

To pro nás chce Bůh jako pro své děti – pro toto jsme stvořeni – a ON nás – své děti – jistě nechce ošidit.

A tak máme velký důvod MU tady za všechno děkovat. Náš život je jeho dar – a tak si svého života vážme a nepromarníme ho...

Otilie nám je hezkým příkladem – ona žila svůj život na plné obrátky – ve službě vám, svým blízkým, ve službě kněžím, Kristu a jeho království.

Chceme poděkovat Pánu Bohu za to, že byla celé roky oporou pronásledovanému řediteli firmy, ve které pracovala jako vedoucí exportu, za to, jak snášela intenzivní pronásledování svého manžela Miloše – kvůli neochvějnému vyznávání víry. Zapojila se do protikomunistického odboje ve skupině Václava Razika. Poskytovali doma zázemí pronásledovanému františkánu našemu P. Janu Baptistovi Bártasú... To vše se odehrávalo tady v Husovicích, kde MÁ vaše rodina kořeny.

Chceme zde Pánu Bohu poděkovat za vše, co jste spolu prožívali v rodinném životě – za mamčinu péči, za výchovu, kterou vám s Milošem věnovali – Tobě, Majko, a Michalovi.

Chceme poděkovat za vaše pomáhání husovickým kněžím Štěpánu Šrakůlkovi a Františku Petrovi – za mamčinu péči ohledně památky sestry Marie Restituty a za její velké nasazení pro založení kláštera sester klarisek v Soběšicích, vedení veškeré komunikace – a za další denní a nedělní pomáhání kněžím s přípravou bohoslužeb... za její modlitby za vás za všechny...

Otilie napsala řádky na rozloučenou – adresovala je vám, svým nejbližším – ale snad z nich mohou přečíst něco i vám zde přítomným, protože jsme byli také takovou její duchovní rodinou.

Ona píše:

„Drazí, chtěla bych se s vámi v těchto rádcích ještě naposledy setkat. Za všechno poděkovat a prosit za odpuštění.

Mám vás všechny tolik ráda! Vím, že ani smrt lásku nezničí, protože láska je silnější – a tak budu pořád s vámi.

Nejvíc mi záleží na tom, abyste si zachovali víru a Bohu zůstali věrni – to jsem vám za života denně vyprošovala a budu i nadále.

Modlete se růženec, je v něm životní síla!

Děkuji za všechno a za všechny, ale hlavně za to, že jsem mohla denně slavit Eucharistii v naší kapli.

O vaši modlitbu prosí máma a babička.“

Drahá Otilie, my jsme zde s tebou a ty jsi zde s námi.

Děkujeme Ti za všechno, co jsi pro nás kdy vykonala....

Doprovázíme Tě do Kristovy a Mariiny náruče, doprovázíme Tě vzpomínkami, vděčností, láskou a modlitbou.

ÓDA NA VANDR

Začalo to nevinně,
v jedné Střelné dolině.

S nadšením chvátáme na vrch Požár,
při tom nás spaluje slunka žár.

V noci přišel velký lijavec,
naštěstí to není našich stanů konec.

Další den s mlhou vyrážíme,
k našim slovenským bratom sa naša cesta
vinie.

V hospůdce si chvílku odpočineme,
někteří i v řece vykoupeme.

Cesta dále vede přes Chladný vrch,
kdejaký zimomřivec by z něho rychle
prch.

My si oběd na vršku s chutí dáme,
jen všechny svršky na sebe oblékáme.

Přestože nás hřeje mládí,
taková zima už i nám trochu vadí.

Proto pokračujeme zase dále,
s vidinou, že si v Žitkové halušky dáme.

„Vaříme jen pro hosty!“ v hotelu nám
říkají,
Verča pro nás však baštu s personálem
domluví.

A tak s plnými bříšky
nalézáme nedaleko místo pro naše stříšky.

Ráno u obchodu zastavíme,
zásoby i čerstvé poutníky doplníme.

Mladší, starší, i ti čtyřnozí,
vítáme všechny nově příchozí.

Putujeme lesem, loukou, polem
i bahnem,
jen občas nestačíme s dechem.

V tom Maroš vtípek pronese
a hned je nám zas lépe na trase.

Ranní chvály, mše i nešpory každý den
nás provází,
díky bratru Didakovi, že duchovní
občerstvení nám přináší.

U rozhledny náš tábor rozkládáme,
klobásky na ohni opékáme.

Noc je vcelku divoká, ve stanech se
modlíme,
vše však dobře dopadlo, ráno Boha
chválíme.

Další den máme Velkou Javořinu
v hledáčku,
je to opravdu velký krpál, panečku!

K našemu velkému překvapení
je tam i sprcha k vyzkoušení.

Na Šibeničním vrchu loučíme se s částí
bandy,
bude nám smutno bez celé party.

Poslední večer na Kobyle, to byla prostě
krása!
Červánkový západ slunce – naše duše
jásá.

Vážíme si společenství, sdílení i humoru,
chvíle klidu, chvíle s Bohem, stojí za tu
námahu.

Jedte s námi příště taky, prožijte tu
svobodu,
při cestě pak naleznete v Bohu pravou
jistotu.

M+M

STŘÍPKY Z FARNÍHO TÁBORA PRO MLADŠÍ DĚTI

Letos jsme opět zavítali do Strojatina. Vedoucí se tentokrát proměnili v Templáře, kteří pátrali po ztraceném Svatém grálu a snažili se ho zachránit před Saracény. Saraceni grál získali jako první, ale děti měly v záloze plán i falešný kalich, takže Saracény přechytračily a slovy malých holčiček jim ještě navíc „nakopaly zadky“. Aby kalich už nikdy nepadl do nesprávných rukou, museli ho s pomocí věhlasných archeologů Indiany, Jonese a jejich dcery a syna obřadně spálit za přítomnosti Templářů.

Oslavná báseň o vedoucích

Máme super vedoucí,
naučí nás hodně věcí.

Kája nás vždy ošetří, Lucie je pečlivá,
program nám vždy nachystá.

Anežka nás učeše,
Lída nám vždy pomůže.

Jitka a Kuba nám skvěle uvaří,
Vojta nás vždy pobaví,
na družičky promění.

Jenda nám dává úkoly
typu: „Děti musí pracovat na poli.“
Od rána do večere dřeme,
zatímco Jenda se válí jako štěně.

Štěpa je skvělý fotbalista
a Kuba zase dobrý pingpongista.

Lída má „Jonáše“
a na ostatní děti kašle.
Gabča se celý den tetuje
a taky nespravedlivě boduje.

Bernard nám požehná,
a potom spí až do rána.
Adam chodí za ženskou,
makeupuje se s Anežkou.

A tábor se jmenuje: „Honba za svatým grálem“
a je s námi ámen!

Anežka C., Johanka G., Damián H.

LETNÍ TÁBOR

13. 7. v sobotu v 10 hod. jsme vyrazili z Lesná nádraží do ŽS Strojatín. Po cestě panovala dobrá nálada a těšení na tábor. Od vlakového nádraží jsme putovali asi 3 km do tábora. Cestou nás ale přepadlo komando No...? se svou posádkou a svázali nás. Jako vězni jsme dorazili do tábora, který je pro teď naše vězení. Ale ještě ten večer jsme osvobodili Jacka Spe...? Ten nás druhý den ráno rozřadil do posádek a soutěžili proti sobě, která posádka bude nejlepší, a kterou si vybere Jack za svoji. Budou to snad Sirény, Jahodníci nebo Utopená posádka? Vedoucí pro nás připravili spoustu zajímavého programu, abychom se nenudili. Dělali jsme i logické úlohy, po kterých když jsme je vyluštili, dostali mapu a vydali se na cestu, na které nás čekal pirát se záladnými otázkami. Kolik co váží a měří. Dostali jsme tam i táborová trička podle barvy týmu.

Ve středu jsme vyrazili společně na výlet k vodě. Překvapil nás ale déšť. K vodě jsme sice dorazili, ale už jsme byli mokří. Proto i přesto, že pršelo, měli jsme furt dobrou náladu. Večer nás pak opustil Ríša, který jel na soustředění. Ve čtvrtek jsme pocítili únavu za celý týden. A v pátek jsme měli nabitý program závěrečných her.

V závěrečném pokladu jsme našli spoustu zajímavých odměn. Večer nastala chvíle, na kterou všichni čekali, a to vyhlášení výsledků. Na třetím místě se umístili Jahodníci (červení), na druhém místě Sirény (zelení) a na prvním místě Utopená posádka (modří). I přes hromadu komárů, vos, hovad a všeho možného jsme si tábor moc užili a vytvořila se super parta lidí. Vše doplňovala Gabča svým skvělým jídlem. Tábor jsme si moc užili a těšíme se na další.

A. M.

FARNÍ DOVOLENÁ V HOJEŠÍNĚ

V první polovině srpna se uskutečnil již druhý ročník farní dovolené v krásných prostorách kláštera františkánských sester v Hoješíně u Sečské přehrady nedaleko Chrudimi. Nejen na duchovní rozjímání, ale zejména na spoustu výletů a zábavných akcí se vydalo na 40 dětí a dospělých v čele s bratrem Didakem.

Ranní ptáčata a ti, kdo zrovna neměli službu v kuchyni☺, se účastnili ranních

chval, nechyběly ani každodenní mše svaté a výlety. Děti si užily zejména koupání v přehradě, Babiččin dvoreček se spoustou domácích zvířat v nedalekých Licibořicích a Žlebskou oboru s ukázkou dravců, kteří nám létali těsně nad hlavami. Klášterní zahrada byla svědkem mnoha dětských her i šarvátek, táboráků u ohně, ale i zklidnění a vzájemného sdílení při večerních modlitbách pod širým nebem.

Závěrem se patří poděkovat. Alespoň na dálku všem řádovým sestřám, u nichž jsme byli ubytováni, hlavním organizátorům akce – Martě a Lukášovi Hanušovským, a hlavně Didakovi, který svým pozitivním přístupem a lidskostí je tím nejlepším partákem do pohody i nepohody.

Jestli jste s námi ještě nikdy nebyli, přijďte se příští rok k nám! Třeba získáte nové přátele pro sebe i své děti. Anebo také něco mnohem hlubšího. Bližší vztah k Bohu, pokoru a větší radost ze života.

Pavčina Vrbová

APOŠTOL DŮVĚRY

Claudius de la Colombière se narodil 2. 2. 1641 v jihovýchodní části Francie jako třetí dítě do rodiny notáře. Své vzdělání získal u jezuitů v Lyonu, velmi inklinoval k umění a literatuře a aktivnímu společenskému životu. Na druhou stranu to nebyl člověk, který by se primárně řídil svými pocity.

Rozhodl se vstoupit do jezuitského řádu, musel ale překonat velký vnitřní boj, než řeholní povolání naplno přijal. Řeholní život začal v 17 letech a po dvouletém noviciátě se pustil do studia filozofie. V roce 1660 přešel z noviciátu do koleje v Avignonu, kde složil první sliby a do-

končil svá studia filozofie. Poté byl dalších pět let profesorem gramatiky a literatury na téže škole a v roce 1666 ho představení poslali na studium teologie do Paříže. Claude, který byl již známý svým taktem, rozvahou a znalostmi humanitních věd, dostal od pařížských nadřízených odpovědnost za vyučování dětí J. B. Colberta, ministra financí Ludvíka XIV. O tři roky později byl vysvěcen na kněze a dále učil tři roky v Lyonu a rok působil jako kazatel.

V roce 1674 složil věčné sliby a zavázal se k dokonalému plnění řeholních stanov a pravidel. Byl jmenován rektorem koleje v Paray-le-Monial. Nemálo lidí se divilo tomuto přidělení talentovaného mladého jezuita na tak zapadlé místo, jako bylo Paray. V té době žila v tamním klášteře Navštívení Panny Marie Markéta Marie Alacoque obdařená mystickými zážitky, k nimž patřilo zjevení Božského Srdce Ježíšova a která bojovala s úzkostmi a nejistotou ohledně svých mystických zkušeností. Čekala, až Pán splní svůj slib, který jí dal: „pošlu Ti svého věrného služebníka a dokonalého přítele“, aby jí pomohl uskutečnit její poslání. Otec Claudius de la Colombière se stal jejím, ve vidění přislíbeným, zpovědníkem. Vedl sestru k sebeobětování, postaral se, aby byla pochopena ze strany spolusester a představených. Zasloužil se také o rozšíření úcty a smírných pobožností k Božskému Srdci a sám šel příkladem zasvěcení.

V roce 1676 byl převelen do Londýna, kde působil jako kazatel vévodkyně z Yorku, Marie Beatrice z Modeny (d'Este), je-

jíž manžel Jakub se později stal anglickým králem. Kromě kázání v palácové kapli a duchovního vedení, ústního i písemného, věnoval Claude svůj čas poučení mnoha lidí, kteří usilovali o smíření s Církví, kterou předtím opustili. Na základě pomluvy byl zatčen, obviněn ze spiknutí a uvězněn ve velmi těžkých podmínkách, které oslabily jeho zdraví. Nakonec byl z Anglie vypovězen královským dekretem a s podlomeným zdravím se vrací do Francie, kde se jeho stav rychle horší. Během léta 1681 se vrátil do Paray ve velmi špatném stavu a 15. února 1682 umírá.

V roce 1929 papež Pius XI. Clauda de la Colombièra blahořečil, kanonizován byl 31. 5. 1992 papežem Janem Pavlem II., který jej nazval apoštolem důvěry.

Modlitba důvěry Claudia de la Colombièra:

Můj Bože, jsem tak přesvědčen, že bdíš nad těmi, kdo v tebe doufají, a že nic nechybí těm, kdo od tebe všechno očekávají, že jsem se rozhodl žít od této chvíle bez starostí a odevzdávat ti všechno, co by mě mohlo znepokojovat.

Lidé mě mohou zbavit majetku nebo cti; mohou mě oslabit nemoci a ochromit mou službu tobě; dokonce bych mohl hříchem ztratit tvou milost; ale nikdy neztratím naději: tu si uchovám až do posledního dechu svého života. Někteří lidé čekají, že jim přinese štěstí jejich bohatství či nadání, jiní doufají ve svou nevinnost, další spoléhají na své tvrdé pokání, na vyšší svých almužen a sílu svých modliteb... Ale moje důvěra spočívá jedině v tobě, Pane!

Bohužel dobře vím, jak jsem křehký a nestálý; vím, co zmůže pokušení vůči těm nej-

pevnějším ctnostem; viděl jsem padat pilíře a hvězdy nebeské klenby. Avšak nic z toho mě neděsí: dokud doufám, jsem chráněn před každým neštěstím. A jsem si jist, že nikdy nepřestanu doufat, neboť moje doufání se zakládá na neochvějně naději.

Sv. Claudie, nauč nás opravdově důvěřovat Bohu, a to vždy a za všech okolností, ve všech oblastech našeho života!

Modlitba z knihy B. Guédase: *Ve škole Ježíšova srdce: Poselství z Paray-le-Monila* (2024)

Ježiš svatě Markétě Marii:

Pokud uvěříte, uvidíte sílu mého Srdce.

MN

Primice Daniela Martinka (foto: Tomáš Cigánek, Člověk a víra)

PLÁNOVANÉ AKCE HUSOVICKÉ FARNOSTI

- 2. listopadu: průvod za zemřelé po večerní mši svaté
- 3. listopadu: karneval všech svatých
- 6. listopadu: svatomartinský průvod
- 9. listopadu: setkání charismatické obnovy
- 30. listopadu: vázání adventních věnců
- 1. prosince: rozsvícení vánočního stromu
- 5. prosince: Mikulášská besídka na Orlovně
- 14. prosince: Duchovní obnova pro ženy

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVIII, 3/2024, 3. 11. 2024**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík; Klára Špetíková, Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 10. 2024. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka je 7. 11. 2024.